

L'estació era a dues hores de distància del castell. Quan Felix von Bassenow es va asseure al seu carruatge, el sol es ponia. El Felix es va entaforar còmodament al racó i es va estendre la manta de viatge sobre els genolls. L'aire primaveral del nord es nota una mica fred quan es ve del sol meridional. «Ves per on! —va pensar—, aquí també està tot ple de colors!» Els núvols de l'últim vespre a Amalfi no eren més resplendents que aquí, quan ell estava dret a la terrassa de l'hotel i l'angleseta del seu costat deia tota l'estona:

—*Oh, look... look...* —i se'l mirava amb els seus ulls insòlits d'un verd maragda, com si no es referís al cel, sinó a si mateixa.

Però aquí hi havia més calma. I l'olor! Dimoni! Amb prou feines t'atreves a encendre el cigar.

El cotxe viatjava a través dels camps. Un paisatge

pla, d'un verd intens, tornassolat d'ombres blaves i sedoses. Hi havia gent que tornava de la feina. Devien haver sembrat ordi. Caminaven a poc a poc l'un rere l'altre, unes figures grises els rostres de les quals la llum del capvespre pintava de vermell. Les dones estaven dretes al costat del camí amb les seves camisoles de colors, molt virolades i llampants contra tot aquell verd. Amb la mà es protegien els ulls del sol i miraven el carruatge amb un somriure rígid.

El Felix estava content de tornar a veure tot allò. Però era curiós: quan tancava els ulls, això li marxava i li venien unes altres imatges ben diferents, trossos d'imatges, visions petites, intenses, que no es podien estar tranquil·les, com si s'enredessin les unes amb les altres, com espantades. Sempre d'un blau molt profund, una llum violenta damunt línies grans i rectes. Una branca de flors vermelles sobre el setí groguenc d'una paret escarpada. El contacte d'un cos de dona, d'una pell amb la qual es barrejava com l'ambre. L'estridència apassionada del crit d'un camell en el silenci d'una nit completament blava.

Quan va tornar a obrir els ulls, va aparèixer el paisatge verd, sobre el qual es pintaven llums vermelles, un paisatge estrany i inversemblant, amb la seva quietud i la seva frescor. El va fer somriure sentir com bregaven en el seu interior totes aquelles imatges per fer-se-li realitat.

La llum del capvespre empal·lidia. Ara el camí travessava un bosc. Sota els arbres hi havia més foscor. A un costat i a l'altre resplendia, entre la fusta negra dels pins, un tronc blanc de bedoll, i damunt seu, el cel es tornava transparent i cristal·lí. El crepuscle pàl·lid de les nits de primavera davallava fins a les fosques capçades dels arbres. Tot estava en calma. No obstant, un cop van entrar al bosc, semblava que en aquell aire que flotava excitant, ple de l'aroma amarga dels brots i les fulles, no hi hagués tanta calma: el batec d'unes ales, el reclam endormiscat d'un ocell. Cruixits i murmuris ocults en la foscor. Molt amunt, al cel blanc, encara ressonava el riure fantasmagòric d'un becadell i, de sobte, dues òlibes van començar a cridar-se l'una a l'altra, apassionades i planyívoles.

Tot exhalava una mena de zel ocult. Els dos joves

rossos que anaven al pescant, amb les orelles de pàmpol molt vermelles sota les gorres engalonades, es van posar a xiuxiuejar i a riure per sota el nas. En la distància, més enllà del bosc, un home va començar a cantar una seqüència de notes monòtona, un crit solitari, prolongat.

El Felix estava assegut, immòbil. Respirava profundament amb els llavis mig oberts. L'estranger quedava enrere. Era a casa. A cada revolt de la carretera sabia què venia a continuació, i ara també sabia com ho havia enyorat. N'estava tip, de viatjar pel món, de ser només un receptacle d'impressions exòtiques, fent-se nodrir sempre de belleses que no el concernien, sempre només per tenir tot allò que els altres tenen, sense ser mai el protagonista. Volia tornar a la feina, a les responsabilitats... manar, tornar a ser l'amo... ser una cosa així com Déu, volia sentir com la seva veu profunda es ficava fins al moll de l'os dels joves camperols, rossos i corpulents.